

miste deres Constitution, men, naar de vare fast ansatte, kunde man frygte for ogsaa at see disse her." Jeg troer virkelig ikke, at den Tale vil føre til Noget, og jeg troer, at det, naar man vil komme til en rigtig Regel, maa staae fast, at det leder til en heldigere Administration, naar man har fast ansatte Embedsmænd, end naar man lader dem staae som constituerede. Vil man ikke ansee denne Regel for rigtig, saa veed jeg overhovedet ikke, hvorfor man indlader sig paa at ansætte faste Embedsmænd, da det Princip, for en længere Aarrække at lade Embederne bestyre af Constituerede, jo saa maatte udvides til et langt større Antal end de Taa, hvorom der her er Tale. Det vilde naturligtvis være en meget stor Lettelse for Staten at lade Embederne bestyre paa den Maade, og naar man kunde faae dem ligesaa godt bestyrede ved Constitution som ved fast Ansættelse, saa var der jo i Virkeligheden aldeles ingen Grund til fast at ansætte Embedsmænd. Maa det desuagtet imidlertid antages for givet, at den Regel, at lade Embederne bestyre ved Constituerede, ikke fortjener Billigelse, saa mener jeg, at man ogsaa maa lade dette faae Anvendelse her; det er jo en Sætning, som man ogsaa allerede er gaaet ud fra ved Loven af 23de Marts 1851; thi er det sandt, at man der er gaaet ud fra den Forudsætning, at en Omordning af vort Udskrivningsvæsen er ønskelig og nødvendig, saa er det ligesaa sandt, at man ogsaa er gaaet ud fra en anden Forudsætning, og det er den, at den Ordning, som da blev vedtaget, at nemlig Udskrivningscheferne kun skulde være constituerede, ifkun skulde være en midlertidig Foranstaltning. Der staaer udtrykkelig i Loven af 23de Marts 1851, at indtil videre skulde disse Poster kun bestyres ved Constituerede, og det var altsaa dengang ganske vist Tanken, at det var en Foranstaltning, der ikke skulde være vedvarende, men kun forbigaaende. Naar man nu spørger, om man fremdeles skal lade denne Foranstaltning vedblive, eller om man skal forandre den, saa kan man dog ikke overse, at der nu er forløbet 5 Aar siden 1851, og at det nu er Spørgsmaalet, om ikke denne midlertidige Bestemmelse maa tabe Charakteren af midlertidig, saa at man enten gaar

over til at omordne Udskrivningsvæsenet — hvilket dengang af Udskillige blev anseet for ønskeligt —, eller vælger det andet Alternativ, hæver Constitutionen og lader disse Embeder, ligesom alle andre, besætte med fast ansatte Embedsmænd. Nu siger Udvalgets Fleertal: Det Samme, som i 1851 gjorde det ønskeligt at lade disse Embeder bestyre ved Constituerede — nemlig fordi der var Trang til, en Omordning af disse Forhold —, finder Sted endnu; men dertil vil jeg svare: Ja, ere vi ikke komne videre nu, i 1856, end vi vare i 1851, altsaa kun til ialmindelighed at udtale, at der kan være Trang til at dette Forhold bliver omordnet, saa er der efter min Formening fuld Anledning til at hæve den Bestemmelse, hvorom der her er Tale; thi naar det er en midlertidig Bestemmelse, saa maa den dog have en Ende, saa maa man enten gaae til den ene eller til den anden Side, saa maa man enten omordne Udskrivningsvæsenet eller ansætte Udskrivningscheferne fast, ligesom alle andre Embedsmænd. Ja, siger man, men vi maae dog ialtsald erkende, at der nu er en større Udbygning til at faae dette Forhold ordnet end i 1851, og for at godtgjøre, at en saadan Omordning ikke alene er ønskelig men ogsaa let iværksættelig, henviser man til det Forslag til Omordningen, som nærmere er udviklet af det ærede Fleertal. Jeg skal nu ligesom frem beskjende, at jo nærmere dette Forslag er blevet udviklet, og jo grundigere det er blevet behandlet — og jeg indrømmer, at det er godt udviklet af Udvalgets Fleertal — desto klarere forekommer det mig at være, at det ikke duer synderligt. Man vil ved et saadant Forslag først spørge om, hvad der ved samme vindes, og for mig idetmindste er det ikke muligt at indsee, hvad der skulde vindes derved. Den ærede Rigsdagsmand for Holbek Amts 2den Valgkreds har fremhævet, at den foreslaaede Ordning var nødvendig med Hensyn til Krigstilfælde; men herved maa jeg dog bede lagt Mærke til, hvad den ærede Justitsminister fremhævede, at Krigstilfælde er noget Extraordinært, og at man, hvorledes man end skrev Loven, i Krigstilfælde meget ofte vil blive nødsaget til at træffe extraordinaire Foranstaltninger. Den oftnævnte ærede Rigsdags-